

Եղիա — Թիվ տասնմեկ

Առաջին սխալը

Jeff Pippenger

2023-10-15

Հին Իսրայելի սկզբում Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբությունը մարգարեաբար համընկնում է Երոթովամի ապստամբության հետ Եփրեմի հյուսիսային թագավորության տասը ցեղերի սկզբում: Այս սուրբ պատմությունները նախատիպավորում են ադվենտիզմի ապստամբությունը 1863 թվականին:

Անշուշտ, 1863 թվականին վերաբերող այլ վկաներ ևս կան, սակայն Ահարոնն ու Երովաբամ թագավորը տալիս են այնպիսի վկայություններ, որոնք համընկնում են 1863 թվականի պատմության վրա, և այդ բոլոր պատմությունները պատկերում են հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը, որը բողոքական եղջյուրն է, ոչ միայն աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության վերջին օրերի ընթացքում, այլև մինչև շնորհքի դռան փակվելը: Այդ պատմությունները նաև վերաբերում են վեցերորդ թագավորության մեջ Հանրապետական եղջյուրի զուգահեռ պատմությանը:

Ընդհանրապես հավատացյալների համար մի շատ դժվար ճշմարտություն է այն, թե Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ եկեղեցին աշխարհի վախճանին Աստծո մնացյալ ժողովուրդն է: Այդ հավատը մեր առաջին սխալն է: Աստվածաշնչյան ոչ մի ապացույց չկա, թե Լատդիկիայի եկեղեցին ներկայացնում է այն ժողովրդին, որ Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում բարձրացվում է որպես դրոշ: Մեր առաջին սխալը այն կեղծ նախադրույթն է, թե դա այդպես է: Աշխարհի վախճանին դրոշը կազմված է նրանցից, ովքեր դուրս նետվեցին սատանայի ժողովարանի անդամների կողմից:

Եվ Նա դրոշակ պիտի կանգնեցնի ազգերի համար, և պիտի հավաքի Իսրայելի վտարանդիներին, ու պիտի համախմբի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:12.

Լատդիկեական ադվենտիստներն են, որ դուրս են գցում նրանց, որոնք պետք է լինեն դրոշը:

Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք, որ դողում եք Նրա խոսքից. Ձեր եղբայրները, որ ասում էին ձեզ, որ վտարում էին ձեզ Իմ անվան համար, ասում էին. «Թող Տերը փառավորվի». բայց Նա պիտի հայտնվի ձեր ուրախության համար, և նրանք պիտի ամաչեն: Եսայիա 66:5.

Նրանք, ովքեր նշանն են, դուրս են գցվում Քրիստոսի «անվան» համար: Այն անունը, որ ծնում է ատելությունը, Ալֆան և Օմեգան է, որովհետև Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքն է հստակորեն նույնացնում, թե Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ ում է ներկայացնում: Տասը կույսերի առակը

ներկայացնում է աղվենտիզմը:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

Առակը կատարվեց աղվենտական շարժման սկզբում, և այն կրկին կատարվում է մինչև իսկ տառացիորեն՝ վերջում:

«Ես հաճախ հղվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ անմիտ: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև վերջին տառը, որովհետև այն ունի հատուկ կիրառություն այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Անխոհեմ կույսերը, որոնք արթնանում են և գիտակցում, որ յուր չունեն, Լաոդիկեցիներն են:

«Եկեղեցու այն վիճակը, որը ներկայացված է անմիտ կույսերով, նաև բնութագրվում է որպես լաոդիկեական վիճակ»: Review and Herald, August 19, 1890.

Իմաստուն կույսերի պայքարը, որոնք ներկայացված են նաև որպես Ֆիլադելփիայի եկեղեցի, մի եկեղեցու դեմ է, որը պնդում է, թե հրեաներ է, բայց այդպես չէ:

Ահա, ես սատանայի ժողովարանից եղողներին, որոնք ասում են, թե իրենք հրեաներ են, բայց չեն, այլ ստում են, պիտի անեն, որ գան ու երկրպագեն քո ոտքերի առաջ, և գիտենան, որ ես քեզ սիրել եմ: Հայտնություն 3:9.

Քույր Ուայթը դիմում է այս համարին մեծ հիասթափությունից հետո լույս տեսած ամենաառաջին հրատարակության մեջ:

«Դուք կարծում եք, թե նրանք, ովքեր երկրպագում են սրբի ոտքերի առաջ (Հայտնություն 3:9), ի վերջո պիտի փրկվեն: Այստեղ ես պետք է չհամաձայնեմ ձեզ հետ, որովհետև Աստված ինձ ցույց տվեց, որ այս դասը դավանող աղվենտիստներ էին, որոնք ընկել էին, և «իրենց համար վերստին խաչում էին Աստծո Որդուն և նրան բացահայտ խայտառակության էին մատնում»: Եվ «փորձության ժամին», որը դեռ պիտի գա՝ յուրաքանչյուրի իսկական բնավորությունը ի հայտ բերելու համար, նրանք պիտի իմանան, որ ընդմիջտ կորած են. և հոգու տառապանքով ճնշված պիտի խոնարհվեն սրբի ոտքերի առաջ»: Word to the Little Flock, 12.

Եսայիա մարգարեի գրքի հինգերորդ գլխում առաջին անգամ հիշատակվում է այգու երգը, որը հետագայում օգտագործեց Քրիստոսը:

Արդ, ես իմ Սիրելիի մասին իմ սիրեցյալի երգը պիտի երգեմ՝ նրա այգու վերաբերյալ: Իմ սիրելին մի այգի ուներ մի չափազանց արգավանդ բլրի վրա: Եվ նա ցանկապատեց այն, և քարերը հավաքեց ու հեռացրեց նրանից, և տնկեց այն ընտիր որթով, և նրա մեջտեղում աշտարակ շինեց, և այնտեղ նաև հնձան պատրաստեց. և սպասեց, որ այն խաղող բերեր, բայց այն վայրի խաղող բերեց: Եվ այժմ, ո՛վ Երուսաղեմի բնակիչներ և Հուդայի մարդիկ, խնդրում եմ, դատեցե՛ք իմ և իմ այգու

միջև: Էլ ի՞նչ կարելի էր անել իմ այգու համար, որ ես չեմ արել նրա մեջ: Ինչո՞ւ, երբ ես սպասում էի, որ այն խաղող բերեր, այն վայրի խաղող բերեց: Եսայիա 5:1-4.

Առակը՝ թե՛ Հին Կտակարանում, թե՛ Նորում, ցույց է տալիս, որ Աստծո եկեղեցին մերժվում է Աստծո կողմից, որովհետև հրաժարվում է տալ այն պտուղները, որոնց համար բարձրացվել էր: Եսայի հինգերորդ գլխում, առակի ավարտին, որթատունկի պարտեզի պատիժը նշվում է՝ միաժամանակ նաև խոստանալով դրոշ բարձրացնել ազգերի համար: Պարզ է, որ որթատունկի պարտեզը դրոշը չէ:

Ուստի Տիրոջ բարկությունը բորբոքվեց Իր ժողովրդի դեմ, և Նա Իր ձեռքը մեկնել է նրանց վրա և հարվածել է նրանց. և բլուրները դողացին, և նրանց դիակները պատռված էին փողոցների մեջտեղում: Այս բոլորի համար Նրա բարկությունը չի դարձվել հեռու, այլ Նրա ձեռքը դեռևս մեկնած է: Եվ Նա կհաստատի դրոշ մի հեռավոր ազգերի համար և կսուլի նրանց երկրի ծայրից. և ահա, նրանք շուտով, սրընթաց պիտի գան: Եսայիա 5:25, 26.

Երբ Հիսուսը հետագայում այս երգը առակի ձևով արտասանեց, Նրա եզրակացությունը նույնքան վճռական էր:

Լսեցե՛ք ուրիշ առակ. կար մի տանտեր մարդ, որ այգի տնկեց, ցանկապատեց այն շուրջանակի, նրա մեջ հնձան փորեց, աշտարակ շինեց, այն տուեց մշակներին և գնաց հեռավոր երկիր: Եւ երբ պտղի ժամանակը մօտեցաւ, իր ծառաներին ուղարկեց մշակների մօտ, որպէսզի առնեն նրա պտուղները: Բայց մշակները բռնելով նրա ծառաներին՝ մէկին ծեծեցին, միւսին սպանեցին, իսկ մի ուրիշի քարկոծեցին: Դարձեալ ուրիշ ծառաներ ուղարկեց՝ առաջիններից աւելի շատ, և նրանց հետ նոյնպէս վարուեցին: Իսկ ամենից վերջ նրանց մօտ ուղարկեց իր որդուն՝ ասելով. «Իմ որդուց ակնածանք կունենան»: Բայց երբ մշակները տեսան որդուն, իրար մէջ ասացին. «Սա՛ է ծառանգը. եկէ՛ք սպանենք նրան և տիրանանք նրա ծառանգութեանը»: Եւ բռնելով նրան՝ դուրս գցեցին այգուց և սպանեցին: Արդ, երբ այգու տէրը գայ, ի՞նչ պիտի անի այդ մշակներին: Ասացին նրան. «Այդ չար մարդկանց չարաչար կորստեան պիտի մատնի և իր այգին պիտի տայ ուրիշ մշակների, որոնք ժամանակին նրան պիտի տան նրա պտուղները»: Յիսուս նրանց ասաց. «Երբեք չէ՞ք կարդացել Գրքերում. “Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նա եղաւ անկիւնաքարը. սա Տիրոջից եղաւ, և զարմանալի է մեր աչքերին”»: Դրա համար ասում եմ ձեզ, թէ Աստծու արքայութիւնը ձեզնից պիտի վերցուի և պիտի տրուի մի ազգի, որ նրա պտուղները բերի: Եւ ով որ ընկնի այս քարի վրայ, պիտի փշրուի, բայց ում վրայ որ այն ընկնի, նրան փռշի պիտի դարձնի»: Եւ երբ քահանայապետներն ու փարիսեցիները լսեցին նրա առակները, հասկացան, որ իրենց մասին էր խօսում: Մատթեոս 21:33-45:

Լատդիկեայի Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստ եկեղեցին այն դրոշակը չէ, որ բարձրացվում է: Վերջին օրերի այգին, որը նախատիպավորվել է հին Իսրայելով, Լատդիկեայի Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստ եկեղեցին է, բայց կլինի մի ազգ, որ կբերի այն պտուղը, որը որակավորվում է որպես առաջին պտուղներ, և հենց դա են հարյուր քառասունչորս հազարը:

Սրանք են նրանք, որ կանանցով չաղծվեցին, որովհետև կույսեր են: Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառին, ուր որ Նա գնում է: Սրանք գնվեցին մարդկանց միջից՝ որպես առաջնապետուղ Աստծուն և Գառին: Հայտնություն 14:4.

Որպես նշան՝ նրանք պիտի գործածվեն Տնտեսի կողմից՝ վերջին հնձքը հավաքելու համար: Լաոդիկեացի Յոթերորդ-օրյա աղվենտիստական եկեղեցին այն այգին է, որ մերժեց Մովսեսի «յոթ ժամանակների» հիմնաքարը: Այդ պահից սկսած եղավ աստիճանական անկում դեպի ավելի ու ավելի մեծ խավար: Նշանը պիտի լինի «Հեսսեի արմատ»: Հեսսեի, կամ Դավթի արմատը ներկայացնում է հենց այն ամենավերջին ճշմարտությունը, որ Հիսուս Իր պատմության ընթացքում ներկայացրեց վիճաբանող հրեաներին: Սա Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքի խորհրդանիշն է, որը թե՛ հին և թե՛ նոր Իսրայելի անհավատարիմ այգեգործները հրաժարվում են հասկանալ:

Եվ այն օրը կլինի Հեսսեի արմատը, որ պիտի կանգնի իբրև դրոշ ժողովուրդների համար. դեպի նա պիտի դառնան հեթանոսները, և նրա հանգիստը փառավոր պիտի լինի: Եսայիա 11:10:

Քույր Ուայթը և Ջեյմս Ուայթը հստակորեն ցույց են տալիս, որ մինչև 1856 թվականը շարժումը դարձել էր Լաոդիկիա. ուստի ե՞րբ է նա նշում, թե այն երբևէ ընդունել է Լաոդիկեցիներին ուղղված լուրը: Նա երբեք այդպիսի բան չի արել: Մեր առաջին սխալն այն պնդումն է, թե Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին, պատմության ընթացքի մեջ անցնելով, եղել է հաղթական եկեղեցի: Իրականում՝ ճիշտ հակառակը: Եթե ընդունենք այդ առաջին սխալ նախադրյալը, ապա մեր աչքերը փակվում են այն մարգարեական փաստերի առաջ, որոնք այլ բան են սովորեցնում: Օրինակ՝ Քույր Ուայթը բազմիցս մատնանշում է, որ հին, բառացի Իսրայելի պատմությունը պատկերում է նոր, հոգևոր Իսրայելի փորձառությունն ու պատմությունը: Հաճախ, երբ նա հին Իսրայելին հիշատակում է որպես նոր Իսրայելի օրինակ, միաժամանակ մեջբերում է նաև Պողոս առաքյալի նույն իրողության մասին դասական հայտարարությունը:

Եվ այս ամենը նրանց պատահեց որպես օրինակներ, և գրվեց մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները: Ա Կորնթացիա 10:11:

Պողոս առաքյալը տասնմեկերորդ համարում ամփոփում է նախորդ տասը համարները:

Ավելին, եղբայրներ՝ ը, չեմ ուզում, որ անգետ լինեք, թե մեր բոլոր հայրերը ամպի տակ էին, և բոլորը ծովով անցան. և բոլորը Մովսեսի մեջ մկրտվեցին՝ ամպի մեջ և ծովի մեջ. և բոլորը նույն հոգևոր կերակուրն կերան. և բոլորը նույն հոգևոր ըմպելիքը խմեցին, որովհետև խմում էին այն հոգևոր Վեմից, որ հետևում էր նրանց, և այդ Վեմն էր Քրիստոսը: Բայց նրանցից շատերով Աստված չհաճեցավ, որովհետև նրանք տապալվեցին անապատում: Արդ, այս բաները եղան մեզ համար օրինակներ, որպեսզի մենք չցանկանանք չար բաներ, ինչպես նրանք էլ ցանկացան: Ոչ էլ կռապաշտ եղեք, ինչպես նրանցից ոմանք եղան, ինչպես գրված է. «Ժողովուրդը նստեց ուտելու և խմելու, և վեր կացավ խաղալու»: Ոչ էլ պոռնկություն գործենք, ինչպես նրանցից ոմանք գործեցին, և մեկ օրում ընկան քսաներեք հազար:

Ոչ էլ փորձենք Քրիստոսին, ինչպես նրանցից ոմանք էլ փորձեցին և կորստյան մատնվեցին օձերից: Ոչ էլ տրտնջաք, ինչպես նրանցից ոմանք էլ տրտնջացին և կործանվեցին կործանիչից: Ա Կորնթացիս 10:1–10:

Պողոսը և Քույր Ուայթը հին Իսրայելին չեն ներկայացնում որպես հաղթական և արդար ժողովուրդի օրինակ: Ընդհակառակը: Պողոսը տասնմեկերորդ համարում ամփոփում է այդ առաջին տասը համարները, ապա հաջորդ համարում շարադրում է այն դասը, որ հին Իսրայելի պատմությունը պետք է փոխանցի նրանց, ովքեր պիտի տեսնեն:

Ուստի ով կարծում է, թե կանգնած է, թող զգուշանա, որ չընկնի: Ա Կորնթացիս 10:12.

Հին Իսրայելը ներկայացնում է մի ժողովրդի օրինակ, որը կոչված էր Աստծուց, առաջնորդվում էր Աստծո կողմից, կատարեց Աստծո մարգարեությունները և ամեն քայլափոխի ապստամբեց Աստծու դեմ, և ի վերջո խաչեց երկնքի և երկրի Արարչին: Աղվենտիստները դժվարություն չունեն ընդունելու հին Իսրայելի վերաբերյալ այս փաստերը, սակայն հազվադեպ են թույլ տալիս, որ նախատեսված նախազգուշացումը ճեղքի իրենց լաոդիկեական կուրությունը: Նրանք կարող են մեջբերել այն հատվածները, ուր Քույր Ուայթը եկեղեցին նույնացնում է որպես Աստծո աչքի բիբը, և այդպես էլ է, բայց Աստծո սերը Իր ժողովրդի հանդեպ ծածկոց չի զցում նրանց իրական վիճակի վրա: Նրանց, ում Նա սիրում է, հանդիմանում և խրատում է: Որքան էլ Աստծո եկեղեցին լինի Աստծո աչքի բիբը, Հիսուսը շատ հստակ կերպով ամփոփեց Իր հարաբերությունն այդ բիբի՝ Իր բիբի հետ:

Ո՛վ Երուսաղե՛մ, Երուսաղե՛մ, որ սպանում ես մարգարեներին և քարկոծում քեզ մոտ ուղարկվածներին. քանի՛ անգամ կամեցա հավաքել քո որդիներին, ինչպես հավն է իր ձագերին հավաքում իր թների տակ, բայց դուք չկամեցաք: Ահա ձեր տունը ձեզ ամայի է թողնվում. և ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, դուք ինձ այլևս չեք տեսնի, մինչև որ գա այն ժամանակը, երբ պիտի ասեք. «Օրհնյա լ է նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով»: Դուկաս 13:34, 35.

Հարցերը պետք է այսպես դրվեն. «Արդյո՞ք Հիսուսն իսկապես վերջը պատկերում է սկզբով: Արդյո՞ք հին Իսրայելն իսկապես պատկերում է ժամանակակից Իսրայելին»: Հին Իսրայելի խնդիրը նրանց ամբողջ պատմության ընթացքում այն էր, որ նրանք հավատում էին, թե իրենց ժառանգությունն ապացուցում էր, որ իրենք Աստծո ժողովուրդն են, և, հետևաբար, որ իրենք չէին կարող լինել որևէ այլ բան, քան Աստծո ժողովուրդը: Ահա թե ինչու Երեմիայի օրերում նրանք հայտարարում էին, թե Տիրոջ տաճարն են:

Խոսքը, որ Տիրոջից եկավ Երեմիային՝ ասելով. «Կանգնի՛ր Տիրոջ տան դռան մոտ և այնտեղ հռչակի՛ր այս խոսքը ու ասա՛. Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ բոլոր Հուդայի մարդիկ, որ այս դռներով մտնում եք՝ Տիրոջը երկրպագելու: Այսպես է ասում Զորքերի Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. Բարեփոխեցե՛ք ձեր ճանապարհներն ու ձեր գործերը, և Ես ձեզ պիտի բնակեցնեմ այս տեղում: Մի՛ վստահեք ստության խոսքերին՝ ասելով. “Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարն են սրանք”»:

Երեմիա 7:1–4.

Հենց նույն այս մոլորությունը շեշտադրվեց նաև Հովհաննես Մկրտչի կողմից:

և նրանից մկրտվում էին Հորդանանում՝ խոստովանելով իրենց մեղքերը: Բայց երբ տեսավ, որ փարիսեցիներից և սադուկեցիներից շատերը գալիս են իր մկրտությանը, նրանց ասաց. «Իժերի ծնունդ, ո՞վ զգուշացրեց ձեզ՝ փախչելու գալիք քարկությունից: Արդ, ապաշխարությանն արժանի պտուղներ բերե՛ք. և ձեր մեջ մի՛ մտածեք ասել՝ Աբրահամն է մեր հայրը. որովհետև ասում եմ ձեզ, որ Աստված կարող է այս քարերից էլ Աբրահամի համար որդիներ հարուցանել: Եվ այժմ էլ կացինը ծառերի արմատին է դրված. ուստի ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերում, կտրվում է և կրակի մեջ է գցվում»: Մատթեոս 3:6–10.

Աղվենտիզմի ներսում նույն այդ մոլորյալ ընկալումը, որը խորհրդանշվում է «Տիրոջ տաճարն ենք մենք» արտահայտությամբ և այն մտքով, թե մենք Աբրահամի հոգևոր «սերունդն» ենք, Լատդիկիայի կուրության գլխավոր դրսևորումն է:

«Աստված ուղարկում է պատգամաբերների, որպեսզի ասեն Իր ժողովրդին, թե ինչպիսին նրանք պետք է լինեն և ինչ պետք է անեն՝ Իր արդարության օրենքներին հնազանդվելու համար, որոնց եթե մարդը կատարի, նաև կապրի դրանցով: Նրանք պետք է Աստծուն գերագույն սիրեն՝ Նրա առաջ այլ աստվածներ չունենալով, և պետք է իրենց մերձավորին սիրեն իրենց անձի պես՝ անելով նրան այն, ինչ կկամենային, որ նա իրենց աներ:»

«Աստծու սուրբ օրենքի ոչ մի յոտա չպետք է անլուրջ կամ անհարգալից կերպով վերաբերվի: Նրանք, ովքեր խախտում են «Այսպես է ասում Տերը»-ն, կանգնած են խավարի իշխանի դրոշի ներքո՝ ապստամբելով իրենց Արարչի և իրենց Փրկչի դեմ: Նրանք իրենց են վերագրում հնազանդներին տրված խոստումները՝ ասելով. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը մենք ենք», մինչդեռ անարգում են Աստծուն՝ խեղաթյուրելով Նրա բնավորությունը, անելով հենց այն բաները, որոնց մասին Նա ասել է նրանց չանել: Նրանք հաստատում են մի չափանիշ, որ Աստված չի տվել: Նրանց օրինակը մոլորեցնող է, նրանց ազդեցությունը՝ ապականող: Նրանք լույսեր չեն աշխարհում, որովհետև չեն հետևում արդարության սկզբունքներին»:

«Մարդիկ չեն կարող Աստծո հանդեպ ավելի մեծ դավաճանություն ցուցաբերել, քան՝ արհամարհելով այն լույսը, որ Նա ուղարկում է իրենց: Նրանք, ովքեր այդպես են վարվում, մոլորեցնում են անգետներին, որովհետև կեղծ ճանապարհացույցներ են կանգնեցնում: Նրանք շարունակ աղավաղում են մաքուր սկզբունքները....»

«Սուրբ Գրքի խոսքերով մեզ հստակ ասվում է, թե ինչու ամայություն եկավ հրեական ազգի վրա: Նրանք ունեին մեծ լույս, հարուստ օրհնություններ և զարմանալի բարգավաճում: Բայց նրանք անհավատարիմ գտնվեցին իրենց վստահվածին: Նրանք հավատարմությամբ չխնամեցին Տիրոջ այգին և Նրան չմատուցեցին դրա պտուղները: Նրանք վարվեցին այնպես, կարծես Աստված չկար, և այդ պատճառով աղետը հասավ նրանց»: Manuscript Releases, հատոր 14, 343–345.

Իսրայելը հավատում էր, որ քանի որ իրենց պատմության սկզբում Աստծո կողմից ընտրվել էին, միշտ էլ լինելու էին Նրա ընտրյալ ժողովուրդը: Ավելին, նրանք նաև հավատում էին, որ քանի որ Նրա ընտրյալ ժողովուրդն էին, Նա պիտի պատվի նրանց, չնայած այն փաստին, որ իրենք հրաժարվում էին պատվել Նրան: Մարգարեական առումով նրանք Նրա ընտրյալ ժողովուրդն էին, մինչև որ արձակվեցին, սակայն նրանք երբեք չեղան այն ժողովուրդը, ինչպիսին Աստված կամենում էր, որ լինեին: Ընտրյալ ժողովրդի արդարությունը չի որոշվում նրանով, թե իրենք գուցե ում են կարծում իրենց: Հին Իսրայելը Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստական եկեղեցու հիմնական նախապատկերն է, սակայն երբ ընդունվում է այն կեղծ նախադրույթը, թե նրանք ներկայացնում են աշխարհի վերջում գտնվող հարյուր քառասունչորս հազարը, դրսևորվում է Լատդիկիայի կուրությունը, ինչպես որ դրսևորվել էր հին Իսրայելի մոտ: Ադվենտիզմը հավատում և ուսուցանում է, որ իրենք Աստծո մնացորդ ժողովուրդն են աշխարհի վերջում, հակառակ դրան ընդդիմացող հստակ ապացույցներին:

Որքան ավելի մոտենում ենք շնորհի ժամանակի փակվելուն, այնքան ավելի լուրջ և ուղիղ պետք է դառնա լատդիկեացիների ժողովրդին ուղղված պատգամը: Եթե այդ կեղծ նախադրույթը չմերժվի հանուն ճշմարտության, ապա Ահարոնի, Հերոֆոլամի և 1863 թվականի օրինակները ծածկվում են ավանդության ու սովորության քողով: Մենք չափազանց մոտ ենք շնորհի ժամանակի փակվելուն, որպեսզի այլևս այդ քողի տակ թաքցնենք:

Եվ ահա դատապարտությունն այն է, որ լույսը եկավ աշխարհ, բայց մարդիկ խավարը ավելի սիրեցին, քան լույսը, որովհետև նրանց գործերը չար էին: Որովհետև ամեն ոք, ով չարիք է գործում, ատում է լույսը և չի գալիս դեպի լույսը, որպեսզի իր գործերը չհանդիմանվեն: Հովհաննես 3:19, 20.

Ադվենտիզմի հավատորացությունների պատմությունը արձանագրված է Աստծո մարգարեական Խոսքում: Դա մարգարեական իրականություն է: Մրա առաջին ապացույցը հին Իսրայելն է: Հին Իսրայելի պատմությունը շարունակական և սաստկացող հավատորացության պատմություն է, և այնուամենայնիվ Աստվածաշունչը և Մարգարեության Հոգին սովորեցնում են, որ հին Իսրայելը նախատիպն է ժամանակակից Իսրայելի: Թեև սա տխուր է, այս ճշմարտությունը հասկանալն այնքան կարևոր երբեք չի եղել, որքան հենց ներկայիս ժամանակում: Այն, ինչ բացվում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությամբ, այն փաստն է, որ Ադվենտիզմի պատմությունը՝ որպես բողոքական եղջյուր, ընթանում է գուգահեռաբար հանրապետական եղջյուրի պատմությանը: Երկու եղջյուրներն էլ միմյանց համար երկրորդ վկա են ծառայում, և վկաներից մեկը ճիշտ կերպով տեսնելուց հրաժարվելը միաժամանակ խոչընդոտում է մյուս վկայի ճանաչմանը:

Ահարոնի, Հերոֆոլամի և 1863 թվականի գծերը նույնացնում են ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի սկիզբը, և դրանով իսկ նույնացնում են նաև Հանրապետական եղջյուրի սկիզբը: Երրորդ հրեշտակի պատգամը նախազգուշացում է գազանի նշանը ընդունելու դեմ: Միացյալ Նահանգներն է, որ նախ ընդունում է կիրականօրյա օրենք, ապա հարկադրում է ամբողջ աշխարհին անել նույնը:

«Օտար ազգերը կհետևեն Միացյալ Նահանգների օրինակին: Թեև նա է առաջ մղողը, այնուամենայնիվ նույն ճգնաժամը պիտի գա մեր ժողովրդի վրա աշխարհի բոլոր մասերում»: Վկայություններ, հատոր 6, 395:

Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի հետ կապված մարգարեական ճշմարտությունները չեն կարող առանձնացվել Միացյալ Նահանգների գործից: Հայտնություն տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանը աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունն է, որը, ըստ Եսայիա քսաներեքի, իշխում է յոթանասուն մարգարեական տարի: Երկրի գազանն է, որ ունի երկու եղջյուր: Այդ երկու եղջյուրների փոխհարաբերության հետ կապված ճշմարտությունները այժմ ապակնքվում են, սակայն միայն նրանց համար, ովքեր ընտրում են հասկանալ, որ Հիսուսը Հայտնություն Հիսուս Քրիստոսի ապակնքումը կատարում է՝ մի բանի սկիզբն օգտագործելով՝ մի բանի վախճանը պատկերելու համար:

Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը՝ Միացյալ Նահանգները, սկիզբ առավ 1798 թվականին, և հաջորդ վաթսուներեք տարիների ընթացքում այն երկու եղջյուրները, որոնք պատմության ընթացքում միասին պիտի ընթանային, դրվեցին այնպիսի մի շրջանակի մեջ, որը կարող էր ճանաչվել, սակայն միայն նրանց կողմից, ովքեր պատրաստ են տեսնելու: Եսայիա մարգարեի յոթերորդ գլխում ներկայացված վաթսուներեք տարիները սկսվեցին մ.թ.ա. 742 թվականին և ավարտվեցին մ.թ.ա. 677 թվականին: 1798 թվականից մինչև 1863 թվականը այդ տարիները կրկնվեցին: Այդ վաթսուներեք տարիները ցույց են տալիս ճգնաժամի ընթացք երկու եղջյուրներում:

1863 թվականին Եսայիա քսաներեքի «մեկ թագավորի օրերի» մարգարեական ժամանակահատվածի սկզբնական շրջանը ավարտվեց, և դրանով իսկ հաստատեց «մեկ թագավորի օրերի» ավարտական շրջանի մարգարեական նշանաքարերը: Եսայիա քսաներեքի խորհրդանշական յոթանասունի ավարտը ներկայացված է առաջին վաթսուներեք տարիներով: 1863 թվականից մինչև 1989 թվականի վախճանի ժամանակը Լատդիկեական ադվենտիստական եկեղեցու ժամանակահատվածն է, որը սկսվեց միլլերական շարժումից և ավարտվում է հարյուր քառասունչորս հազարի շարժմամբ: Որպեսզի հասկանանք վերջի ժամանակահատվածը, պետք է հասկանանք սկզբի ժամանակահատվածը: Ադվենտիզմը չի կարող դա անել, որովհետև նրա սկիզբը նշանավորվում է Մովսեսի երդումը մերժելով, որը նույնականացնում է հենց այն վաթսուներեք տարիները, որոնք ներկայացնում են Ադվենտիզմի և Միացյալ Նահանգների սկիզբն ու ավարտը:

Այս պատճառով, և սա մեծ կարևորության պատճառ է, այս հոդվածը փորձել է հաստատել մի մարգարեական փաստ, որն այժմ բացվում է Հուդայի ցեղից եղող Առյուծի կողմից: Այդ փաստն այն է, որ եթե դուք չեք կամենում ճանաչել, որ Յոթներորդ օրվա ադվենտիստների եկեղեցին միշտ եղել է Լատդիկեական վիճակում, ապա տրամաբանականորեն անկարող եք ճիշտ բաժանել ադվենտիզմի պատմությունը, իսկ ադվենտիզմի պատմությունը ճիշտ չբաժանելու դեպքում դուք անկարող եք ճիշտ որոշել Հանրապետականության եղջյուրը:

Որովհետև եթե նրանք, Տեր և Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի ճանաչությամբ աշխարհի ապականություններից փրկվելով, կրկին նրանց մեջ խճճվեն և հաղթահարվեն, ապա նրանց վախճանը ավելի վատ է, քան սկիզբը: Քանզի նրանց համար ավելի լավ կլիներ արդարության ճանապարհը չճանաչել, քան այն ճանաչելուց հետո դարձի գալ իրենց տրված սուրբ պատվիրանից: Բայց նրանց պատահել է ըստ ճշմարիտ առակի. «Շունը վերադարձավ իր սեփական փսխածին», և «լվացված խոզը՝ տիղմի մեջ թավալվելու»: Բ Պետրոս 2:20–22: